

Magyar-szovjet árucser

Hétfőn a Belkereskedelmi Minisztériumban dr. Juhász Zoltán belkereskedelmi miniszterhelyettes és Sz. Szemcsév, a Szovjetunió kereskedelmi miniszterének helyettese aláírta az 1971. évi magyar-szovjet belkereskedelmi választékcseré-megállapodás jegyzőkönyvét. Az aláírásnál jelen volt Szurdi István belkereskedelmi miniszter.

A jegyzőkönyv erre az évre 20 millió rubel értékű árucserét irányoz elő, a múlt évinél mintegy 25 százalékkal többet. Megállapodtak egyúttal közvetlen árucserében az Ukrán, a Lett, és az Eszt Szovjet Köztársaságokkal is. A szerződés szerint ebben az évben az aláíró felektől mintegy 600 millió forint értékű árut importálnak; többek között 230 000 köbméter építő- és gömbfát, 300 000 tonna cementet, egymillió pár kapronharisnyát, 81 000 kerékpárt, 5000 Riga-4 mopedet, ezer tonna fagyasztott halat, továbbá halkonzerveket, karórákat, fotó- és optikai cikkeket, tranzistoros rádiókat és egyéb, számunkra fontos cikkeket. Ellentétként közszükségleti cikkeket, konfekcióárúkat, bórdíszműárúkat, hálósákokat, kereskedelmi berendezéseket, italárúkat stb. szállítunk.

Sz. Szemcsév miniszterhelyettes, K. Todeszon észt és V. Prauede lett kereskedelmi minisztert hétfőn fogadta Apró Antal, a Minisztérium elnökhelyettese.

KÉSZÜL A BEFŐTT. A Szegedi Konzervgyár gyümölcsüzemében télen is akad munka: a nyáron eltett félkész termékekből — szilvából, őszibarackból, almából — naponta 45-50 ezer üveg vegyesbefőttet készítenek, csomagolnak a gépsorokon.

A kábelgyár sikere

Új vásárlók: Dublin és Koppenhága — Gazdasági kooperáció jugoszlávokkal

A Szegedi Kábelgyár termékei elsősorban a hazai piacon kelnek el, s nagyobb részüket a híradástechnikai és az elektromos ipar használja fel. Külföldre is általában csak közvetve jutnak a kábelgyár vezetői, mint valamilyen beáramlással, például a legújabb hűtőszekrények vezetői. Nehány termékfe-

teség azonban közvetlenül is eladásra kerül külföldön. Például a közismert spiráltelefonzsinorokat csak a szegedi gyárban állítják elő, s a zsinorokból jelentős mennyiséget vásárolnak a szovjet partnerek. Ez a fajta telefonzsinór kibírja a legnagyobb hőingadozást is. Újdonságnak számít az

úgynevezett Schwits-kábel, amely igen vékony szigetelt vezető. Ebből szívesen vásárolnak bárhol a világon. Legújabban dublini és koppenhágai híradástechnikai vállalatok rendeltek Szegedről ilyen vékony vezetőket. A Magyar Kábelművek központi gyára ebben az esztendőben „leadja” a szegedi kábelgyár néhány speciális műanyagszigetelésű vezetőnek a gyártási monopóliumát. Ezekből a termékekből nagyobb mennyiséget rendeltek a svédek.

A Szegedi Kábelgyár vezetői nemrégiben tárgyalásokat kezdtek jugoszláv kábelgyárak vezetőivel árucserére és műszaki kooperációra. Az újvidéki kábelgyár és a zágrábi ELKA-művek szeretnék, ha a szegedi gyár kisegítene őket olyan termékcsoportok gyártásában, ahol nekik szűkös a kapacitásuk, s fordítva, a Szegedi Kábelgyár is segítséget kapna a jugoszláv vállalatoktól.

A személyi jövedelem a következőképpen alakult: a tervezett 18 millió 907 ezer forint helyett csak 14 millió 331 ezer forintot osztanak ki év végére. De mert 48 ezer munkanap „esett ki”, így a tízórás munkanapra tervezett 102 forint 10 fillér lett.

Ismét egy vizes esztendő tapasztalataival gazdagodtak a faluban. De a legfontosabb tapasztalat: bármilyen évben az energia, a szorgalmas munka, örömeiket hoz, kifizeti magát év végén a zárszámadásban.

Sz. Lukács Imre

Mérhető energia — a zárszámadásban

Tiszaszigeten úrrá lettek a természet

A Tiszántúli legbelvidebb területe a tiszaszigeti határ. Azaz csak volt esztendőkként ez előtt. Tény viszont, hogy 1970-ben bármikor jártunk a faluban, sohasem volt hurrá hangulat. Most sincs. Pedig a készülő zárszámadás mérlegből már mutatják magukat a számkok és szépen, tisztességgel mutatják. Jól gazdálkodtak tavaly is a gazdák közösségben.

Még sohasem járt olyan esztendő a közös életben, mint a hetvenes, de még a falu életében sem. Kezdődött a téli belvízzel, a tavaszi belvízzel, a nyári belvízzel, a kétszeri jégveréssel és a kora őszi fagyokkal. Nem szóla az árvízvesztély miatti kitelepítés nehéz napjairól, a 48 ezer munkanap „kieséséről”.

Évszázadokon át hadakozott, küzdött a földdel és a természet erőivel, belvizekkel, árvizekkel a falu népe. Legtöbbször győztesként került ki a csatákból. Tavaly is. Nehéz volt, nagyon nehéz.

Akadott olyan 800 hold, amin tavaly nem termett semmi. A növénytermesztésben 7 millió forint volt az összes kiesés. Jobban mondván lett volna, ha hagyják a tiszaszigetiek. De az a mérhetetlen energia, amit a gazdálkodásra, a földbe „fektettek”, meghálálta magát. Év végéig három és fél millióra csökkentették ezt az összeget. Ismét megmutatkozott, hogy a belvízrendezésre fordított minden forint aranyat ér. Hiszen a közös gazdaságban a biztonságos termőterület — ahol mes-

történt már a belvízrendezés — 10 százalékról 30 százalékra nőtt, s ezeken a nagyüzemi táblákon maximális terméseredményt értek el. Búzából 13 mázsát, takarmánygabonából 15 mázsát, kukoricából 40,3 mázsát — májusi morzsolt — takarítottak be holdanként. Ez nagyon szép eredmény 1970-re. Tömegtakarmányuk annyi termelt, amennyit nem is reméltek. Igaz, 500 holdon díszlett a második és tarlóvetés a kipusztult földeken. Silókukorica, zöldkukorica, szépen lett, jutott bőven takarmányozásra. Így aztán a második fő ágazat is kitért magáért, az állattenyésztés. Hagyományos már ez évek óta Tiszaszigeten, hogy a tervezetten felül fizet az állattállomány. A 9 és fél millió forint helyett 10,4 milliót számoltak a nagykasszába.

Elnek a törvény adta lehetőséggel és igen jelentős az alaptevékenységen kívüli bevétel. A traktormunka, a szántás, bérfuvarozás, a lakatos üzem, az építőbrigád, sok forinttal járult hozzá az éves terv teljesítéséhez. Ezekből annyi bevételhez jut a közösség, mint a termelésből, a két fő ágazatból.

Az elmúlt év eredményeként így alakultak a mutatók: a közös vagyon 39 százalékkal, a forgó vagyon 3, a tiszta vagyon 23, az állóeszközök bruttó értéke 22, és az állóeszközök nettó értéke 39 százalékkal nőtt az előző évhez viszonyítva. Amíg az árbevétel 1969-ben 35 millió 705 ezer forint-

volt, addig tavaly 62 millió 134 ezer forint.

Beruházások: építkezési terv 41 millió 480 ezer forint, tény 29 millió 55 ezer forint. Belvízrendezési terv 5 millió 715 ezer forint, tény 3 millió 846 ezer forint. Ebből is kiderül, hogy az építkezéseket, az anyaghiány nagyban akadályozta.

A személyi jövedelem a következőképpen alakult: a tervezett 18 millió 907 ezer forint helyett csak 14 millió 331 ezer forintot osztanak ki év végére. De mert 48 ezer munkanap „esett ki”, így a tízórás munkanapra tervezett 102 forint 10 fillér lett.

Ismét egy vizes esztendő tapasztalataival gazdagodtak a faluban. De a legfontosabb tapasztalat: bármilyen évben az energia, a szorgalmas munka, örömeiket hoz, kifizeti magát év végén a zárszámadásban.

Sz. Lukács Imre

Jószolgálati küldöttségünk Adenben

Puja Frigyes, a külügyminiszter első helyettese, aki jószolgálati küldöttség élén érkezett Adenbe, interjút adott az adeni rádióknak — jelenti az ADN. A többi között hangsúlyozta, a két baráti ország, a Jemeni Népi Demokratikus Köztársaság és a Magyar Nép-

köztársaság szoros kapcsolatának alapja a teljes nemzetazonosság a nemzetközi politika fő kérdéseiben.

Az ANA adeni hírigyőnk-ség a magyar küldöttség látogatása alkalmából azt írta, a küldöttség teljes megértést tanúsít ama súlyos körülmények iránt, amelyek

Szolgálatkészség és szolgáltatás

A bosszúságok csak nem akarnak elfogyni. Fogyotkozni is csak úgy, hogy újabbat engednek a maguk helyébe. Megérttem azt az embert, aki megkönnyeb-bülten sóhajt föl reggel: ma jó napom lesz, nincs semmi elintéznivalóm, csak a munkámat kell elvégezni.

Ilyen bevezető után akárki kitalálhatja: a szolgáltatásokról, javításokról van szó. Pontosabban a velük járó herce-hurcáról, mindennapos bosszúságokról. Arról, hogy a hivatás alázatát sugárzó kifejezés, a „szolgáltatás”, időnként egyet jelent a kiszolgáltatottsággal. S persze nem az üzemek, hanem a javítást váró vonatkozásában.

A háztartási gépekre, különféle szerkezetekre, berendezési cikkekre nagy szükségünk van, hiszen a jólétet, a kényelmet szolgálják. Abból is kitűnik ez a szükség, hogy amikor egyiknek, másiknak baja esik, alig győzi a gazdája kivárni a megjavítást. Sőt, az idővel felgyűlő tapasztalatok hatására már előre tart attól a pillanattól, mikor szerelőt kell hívnia.

Rossz híre van a szolgáltatóiparnak. S nem ok nélkül. Hisz az embereknek gyakran okoz bosszúságot. Megköszönném, hogy nem is akármilyen hatásút.

Munkahelyeken lehet látni, az „elintézés” lázától hevílőket, ugyanakkor, mikor a munka lendületétől kellene inkább kimelegedni. Ugyancsak őr a fejük, hogy megoldást találjanak, no nem a munka problémáira, inkább a tornyosuló otthoni gondok megoldására. „Csúsztatók” várják odahaza a szakember csemetéjét, mert még mindig útközpontra, hogy a szolgáltatóiparban dolgozók munkaideje — szinte teljesen — egybeesik a nagy többség munkaidejével. Telefonok csengenek, összeköttetések vadászata kezdődik, s „mond, nem tudsz egy jó maszkot?”-féle kérdések hangzanak el, ha úgy látszik, sehogya se megy a dolog.

Es akkor A. megszűja B-nek: tud, igaz, hogy az illető vállalati dolgozó valahol, de mit tesz az Állami anyagból, a gyár fizette munkaidőben fogja megcsinálni. A summa? Hát igen, valóban soknak tűnhet, úgymond, de ha már a munkaidőjét áldozza rá valaki...

Az állami vagy szövetkezeti szolgáltatóipar eme „álmazékjai” (nehéz erre megtalálni a pontos kifejezést) szépen keresnek. Saját zsebre, vagy általánosabb fogalmazással: tisztességtelen haszonszerzésre is dolgoznak. S nem nagyon erőltetik meg magukat sem az egyik, sem a másik tevékenységben. Kár, hogy nincs statisztikánk róla, mennyi anyag, alkatrész, vagy egyéb szerkezet „épült be” már ilyen módon lakásokba, különféle gépekbe, szerkezetekbe. Ez azonban csak azt jelenti: konkrét tudomásunk nincs róla. Honnan is lehetne? Mert, hogy, hogy nem, valamiképpen mindig mindenki elszámolja az elvámoltakat is.

Ellenőrzési hézagok? Minden bizonnyal bőven akadnak. S higgvük el, nemcsak a munka természete nehezíti az ellenőrzést, a vezetők kényelmes — sok esetben szemet hunyó — természete legalább ilyen fontos tényező.

Újra meg újra el kell mondan, hogy a szolgáltatás kérdése nem csupán egy-egy ktsz vagy üzem ügye. Egészen vége fontos politikai kérdésről van szó. Az emberek közérzetének egyik pilléréről. A bosszúságok, a megoldatlan, nemegyszer megoldhatatlannak tűnő problémák ott feszülnek a fogyasztók hangulatában akkor is, amikor dolgozóként kell helytállniuk.

Valahogy úgy áll most a dolog — s ezen kellene változtatni hathatósan —, hogy a technika áldásai túl gyakran váltanak ki mérgező, szitkozódást. A „fentről jött” kezdeményezések, ösztönző módszerek igyekeznek pedig mind jobban mozgásba hozni a szolgáltatások bonyolult gépezetét, nagyobb anyagi fedezetet is teremtetek. Nagy akadály azonban az is, hogy a vezetők nemegyszer csak mellékesként, sőt nyűgként értékelik a vállalati szolgáltató tevékenységet. „Jó, ilyen is van, csinálni kell, de a pénzesebb munkákat soroljuk előbbre” — vélekedik egyik-másik. Az egyéni érdek mellett tehát a csoportérdek is gyakran előzi a társadalmi érdeket. A lakosság viszont joggal várja, hogy ne így legyen: a szolgáltatóipar végre szolgáljon rá a nagyobb bizalomra.

Simai Mihály

Olvasás után belvízgondok

Harmadfokú készütség Hódmezővásárhelyen

Csongrád megyében a fokú védekezéssel közérőztetők hálójában utána több lakott helyen is felgyűltek a belvizek, amelyek Hódmezővásárhelyen okoznak legnagyobb gondot a város mély fekvésű kerületeiben. A megyében egyedül Váshelyen rendeltek el harmadfokú készütséget. Ot vályog, illetve vert falú magánház megrongálódott, lakhatatlanná vált és a családokat ki kellett költöztetni. Maroslele községben első-

fokú védekezéssel közérőztetők hálójában utána több lakott helyen is felgyűltek a belvizek, amelyek Hódmezővásárhelyen okoznak legnagyobb gondot a város mély fekvésű kerületeiben. A megyében egyedül Váshelyen rendeltek el harmadfokú készütséget. Ot vályog, illetve vert falú magánház megrongálódott, lakhatatlanná vált és a családokat ki kellett költöztetni. Maroslele községben első-

zatot. Az elmúlt egy hónap alatt körülbelül ötven milliméter csapadék hullott, nagyjából két hó alakjában. Amint az olvasás megkezdődött, működésbe helyezték a szivattyúberendezéseket. A tavalyi tapasztalatok figyelembevételével új levezetőárkokat nyitottak. Eddig helyenként keletkeztek csak kisebb elöntések. Rókuson és Petőfitelepen egy-két régi építész és egyébként is rossz állapotban levő magánház falai átnedvesedtek és ezekből három családot kiköltöztettek.

Az Alsótiszavidéki Vízügyi Igazgatóság jelentése szerint a bekéssámon—apát-falvi és a Tisza—Maros zugi térségben a földeken is felszaporodtak a talajvizek és hétfőn első fokú készütséget léptettek életbe. A két nagy kiterjedésű térségben minden szivattyútelep is hordozható szivattyúberendezés üzemel. Egyelőre a folyók viszonylag alacsony vízállása lehetővé teszi a gravitációs elvezetést is.

T. B.